

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/6/2020
Identifikačné číslo spisu:	6118010527
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:6118010527.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej v trestnej veci obvineného E. D., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 28. apríla 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. júla 2019, sp. zn. 4To/41/2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 18. januára 2019, sp. zn. 3T/42/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného E. D. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj len „súd prvého stupňa“) rozhodol rozsudkom z 18. januára 2019, sp. zn. 3T/42/2018 tak, že obvineného E. D., nar. X. H. XXXX v X. B., trvale bytom X. M.. XXX/XX, X., t. č. bytom S. X, L. L. (ďalej len „obvinený“) uznal za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe že:

Skutok č. 1

na základe generálneho splnomocnenia konateľ a Ing. E. F. zo dňa 02. novembra 2015, v mene spoločnosti V. s.r.o., so sídlom L. L., R. XX, IČO XX XXX XXX na strane budúceho predávajúceho uzatvoril so spoločnosťou Z. O. s.r.o., so sídlom Y. H. XX, B., IČO XX XXX XXX na strane budúceho kupujúceho v Banskej Bystrici dňa 19. júla 2017 zmluvu o budúcej kúpnej zmluve o prevode vlastníckeho práva na predmet kúpy šmykom riadeného nakladača LOCUST 753, VIN N. v kúpnej cene 27 600 eur vrátane DPH, pričom na základe tejto zmluvy bola spoločnosťou Z. O. s.r.o. uhradená kúpna cena za tento predmet kúpy vo dvoch splátkach, a to dňa 19. júla 2017 v sume 18 000 eur a dňa 24. júla 2017 v sume 9 600 eur z účtu spoločnosti Z. O., s.r.o. na účet spoločnosti V. s.r.o., z ktorej sumy bolo kupujúcemu vrátená suma 3 000, eur, kde budúci kupujúci - spoločnosť Z. O., s.r.o. po uhradení kúpnej ceny vo výške 24 600 eur zistil, že uvedené vozidlo nie je majetkom spoločnosti V. s.r.o., ale je majetkom leasingovej spoločnosti N., a.s., čím týmto svojím konaním uviedol zástupcu spoločnosti Z.

O., s.r.o., so sídlom Y. H. XX, B., IČO XX XXX XXX do omylu v otázke vlastníctva vozidla a spôsobil jej celkovú škodu vo výške 24 600 eur,

Skutok č. 2

na základe udelenej generálnej plnej moci zo dňa 02. novembra 2015 uzavretej v Banskej Bystrici spoločnosťou V. s.r.o., so sídlom R. XX, XXX XX L. L., na základe ktorej mal zastupovať menovanú spoločnosť vo všetkých právnych veciach týkajúcich sa spoločnosti, čo však zneužil tým, že v období od 12. decembra 2016 do 24. júla 2017 na viackrát vyberal prostredníctvom platobnej karty z rôznych miest v Banskej Bystrici finančné prostriedky z podnikateľského účtu spoločnosti, vedeného v V., a.s. číslo účtu IBAN R. a to v celkovej výške 14 194,80 eur, pričom tieto výbery a použitie finančných prostriedkov nevedel konateľovi spoločnosti Ing. E. F., nar. XX. R. XXXX, trvale bytom Z. X. XXXX/XX, J., riadne vysvetliť a vydokladovať, a taktiež spôsobil aj schodok peňažných prostriedkov na pokladni spoločnosti vo výške 48 541,50 eur, čím spôsobil spoločnosti V. s.r.o. celkovú škodu vo výške 62 736,30 eur,

Za to súd prvého stupňa obvinenému E. D. uložil podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 37 písm. h), m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bola poškodená spoločnosť V. s.r.o., IČO XX XXX XXX, so sídlom R. XX, L. L. s nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Naproti tomu súd obvineného E. D. oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Banská Bystrica zo dňa 15. júna 2018, sp. zn. 3Pv 328/17 podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Obžaloba kvalifikovaná ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe že:

v Banskej Bystrici v bližšie nezistenom čase najneskôr dňa 28. októbra 2015 s podvodným úmyslom uviedol H. F., nar. XX. H. XXXX, trvalým bydliskom ul. P. č. XXXX/XX, L. L. do omylu tvrdiac, že je E. F., nar. XX. R. XXXX, trvalým bydliskom ul. L. X. XXXX/XX, J. splnomocnený k prevodu jednej tretiny obchodného podielu E. F. v spoločnosti V. s.r.o. IČO XX XXX XXX, so sídlom R. XX, L. L. a túto časť obchodného podielu E. F. v spoločnosti V. s.r.o. ponúkol H. F. na predaj za sumu 10 867 eur s tým, že ak H. F. uhradí sumu 10 867 eur na účet R XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX do 31. decembra 2015 dôjde k uzavretiu zmluvy o prevode časti obchodného podielu a kúpna cena za prevod časti obchodného podielu bude vložená do spoločnosti V. s.r.o., ktorá ju použije na úhradu akontácie za stroj LOCUST L 753, čomu H. F. uveril, a po tom, čo dňa 28. októbra 2015 na základe pokynu E. D. poukázal sumu 10 867 eur na účet R. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ktorého majiteľom a disponentom je U. X., nar. XX. S. XXXX, trvalým bydliskom ul. X. M. č. XXX/XX, X., priateľka E. D., k prevodu časti obchodného podielu už nedošlo a E. D. tieto peniaze použil ku svojmu prospechu tak, že dňa 30. októbra 2015 bola na účet V. s.r.o. R XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX prijatá platba z účtu R XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo výške 5 000 eur označená ako Pôžička U. X. - V. s.r.o., čím poškodenému H. F., nar. XX. H. XXXX, trvale bytom P. XXXX/XX, L. L. vznikla škoda vo výške 10 867 eur.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku sa poškodený H. F., nar. XX. H. XXXX, trvale bytom ul. P. č. XXXX/XX, L. L., odkazuje s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj len „odvolací súd“), na podklade odvolaní prokurátora a obvineného, rozhodol ako súd odvolací uznesením z 25. júla 2019, sp. zn. 4To/41/2019 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolania zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu podal obvinený v zákonnej lehote dovolanie, ktoré následne prostredníctvom obhajkyne odôvodnil (č. l. 570). V dovolaní argumentoval výlučne s poukazom na ním namietaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Úvodom v podstate zosumarioval konanie predchádzajúce podaniu jeho dovolania. Ozrejmil namietaný dovolací dôvod, ktorý bol podľa názoru obvineného porušený. K namietanému prvému skutku dovolateľ uviedol, že obdobnú transakciu, ako je uvedená v predmetnom skutku, už v minulosti vykonal, avšak vtedy mu predaj zariadenia vytýkaný nebol. Dovolateľ podotýka, že vždy konal len v rozsahu svojho oprávnenia nakladať s majetkom. Teda ani tento prípad nie je výnimkou. Čo sa prvého skutku týka podotkol, že všetci zúčastnení mali vedomosť o tom, že sa obvinený chystá predať nakladač, a to ako poškodený, tak aj leasingová spoločnosť. Obvinený však poukázal právne na skutočnosť, ku ktorej došlo, po podpise zmluvy o budúcej kúpnej zmluve o prevode vlastníckeho práva. Kedy konateľ spoločnosti V. s.r.o. J. F. obvinenému vypovedal, resp. odňal generálne plnomocenstvo. K odňatiu plnomocenstva malo dôjsť na podklade klamlivých informácií od tretích osôb. Dňa 30. júla 2019 obvinenému zaniklo oprávnenie nakladať a zastupovať predmetnú spoločnosť a rovnako tak bolo zrušené právo nakladať s peňažnými prostriedkami na účtoch v banke. Podľa názoru obvineného mal práve E. F. ako konateľ spoločnosti dokončiť predmetnú transakciu, vyplatiť zostatok leasingu, uzavrieť kúpnu zmluvu na podklade zmluvy o budúcej zmluve a previesť vlastníctvo na poškodenú spoločnosť. Za daných okolností prechádza k prechodu zodpovednosti na konateľa spoločnosti, ktorý bol podľa obvineného povinný predmetnú situáciu riešiť. Namietal preto, že nie jeho konanie, ale konanie E. F. bolo poruchového charakteru a zapríčinilo vznik škody pre kupujúcu spoločnosť a pre predávajúcu spoločnosť. Súd sa podľa dovolateľa žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že práve E. F. vypovedal plnomocenstvo dovolateľovi, čím znemožnil dokončiť transakciu, pričom nevykonával žiadne úkony, aby k dokončeniu transakcie došlo. Na základe uvedeného je podľa názoru obvineného možné vyvodiť záver, že súd nesprávne právne posúdil predmetný skutok a taktiež použil nesprávne hmotnoprávne ustanovenie. Z čoho nesprávne usúdil, že predmetný skutok bol kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že sa v danej veci nemôže jednať o protiprávne konanie zo strany obvineného, ktoré by bolo možné subsumovať pod skutkovú podstatu toho-ktorého trestného činu. V nadväznosti na to konštatoval, že trestné právo by sa malo v súkromnoprávných vzťahoch uplatňovať len podporne. A teda prioritou by malo byť vyriešenie sporu prostredníctvom civilného procesu.

Obvinený poukázal na to, že za druhý spáchaný skutok bol odsúdený na základe znaleckého posudku a výpovede svedkyne p. H., konateľa p. F.. K znaleckému posudku z odboru Účtovníctvo a daňovníctvo podotkol, že sama znalkyňa konštatovala, že predložené účtovníctvo nie je v súlade so zákonom účtovníctve. Dodal, že znalkyni chýbali príslušné doklady, na základe ktorých by bolo možné jednoznačne určiť presné a konkrétne nakladanie s peňažnými prostriedkami. Vzhľadom na to je argumentácia o schodku na pokladni špekulatívna a nepreukázateľná. Poukazujúc pritom na zodpovedné osoby v podobe E. F. a účtovníčku A. H.. V spojitosti so skutkom č. 2 namietal, že je síce pravdou, že podľa ustanovenia § 135 ods. 1 Obchodného zákonníka zabezpečiť riadne vedenie predpísanej evidencie a účtovníctva je povinnosťou konateľa. Podotkol, že nikdy nebol v OR SR zapísaný ako konateľ, ani ako prokurista. Napriek tomu ho súd považoval za faktického konateľa, ktorý mal vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou podľa § 135 ods. 1 Obchodného zákonníka. Predmetný výklad je podľa názoru obvineného nesprávny a aplikácia predmetného hmotnoprávneho ustanovenia absolútne neprípustná, nakoľko nikdy nebol ako podnikateľ ani prokurista zapísaný či už v obchodnom alebo živnostenskom registri. Súd tak v záujme uznania viny za trestný čin podľa § 238 Trestného zákona aplikoval nesprávne hmotnoprávne ustanovenia.

Záverom načrtol hypotetickú situáciu, v ktorej aj keby vystupoval ako „faktický konateľ“ spoločnosti, mal súd vziať do úvahy ustanovenie §135a ods. 3 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že konateľ nezodpovedá za škodu ak preukáže, že postupoval s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti.

Je teda podľa neho zrejmé, že predmetné konanie nie je možné kvalifikovať ako trestný čin podvodu podľa § 221 Trestného zákona, ani ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku

podľa § 238 Trestného zákona a ani žiadny iný trestný čin. Ako jediný možný spôsob pre vyriešenie danej situácie sa javí civilný proces, v ktorom by si mohla spoločnosť uplatňovať náhradu škody. Ako obvinený uviedol, aj výsledok civilného procesu by bol odsúdený na neúspech pre spoločnosť, nakoľko sťažovateľ uvedenú spoločnosť svojou činnosťou zveľadil. Po vyjadrení sa ku všetkým svojim skutkom, odôvodnení namietaného dovolacieho dôvodu poukázal na skutočnosť, že trestné právo je ultima ratio, a preto by jeho konanie malo byť v prvom rade posudzované podľa civilného a nie trestného konania.

V petite dovolania navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. júla 2019, sp. zn. 4To/41/2019 bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku, ako aj rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 3T/42/2018 v neprospech obvineného.

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/41/2019 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 3T/42/2018 vo výroku o vine.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Banská Bystrica, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K predmetnému dovolaniu sa dňa 27. novembra 2019 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej aj len „prokurátor“). V rámci svojho vyjadrenia konštatoval, že namietaný dovolací dôvod nebol naplnený. Prokurátor sa v podstate stotožnil s rozhodnutiami súdov nižších stupňov. Pričom uviedol, že krajský súd postupoval správne a v súlade so zákonom. Nakoľko nebol dovolací dôvod naplnený, nie je potrebné napadnuté rozhodnutia rušiť. Prokurátor nemal žiadne pochybnosti o správnosti posúdenia skutkového stavu, ani o správnosti vyhodnotenia dôkazov, namietaný dovolací dôvod vyhodnotil ako účelový.

V rámci odôvodnenia neopomenul ani skutky, za ktoré bol obvinený odsúdený. Čo sa prvého skutku týka, poukázal predovšetkým na výpovede svedka Y. Y., ktorý uviedol, že mal vedomosť o tom, že predmet kúpy je leasingovaný, avšak po ubezpečení obvineným si myslel, že leasing obvinený aj vyplatil. Na druhej strane konateľ poškodenej spoločnosti nemal o leasingu žiadnu vedomosť. Na podporu tohto tvrdenia slúžila zmluva o budúcej kúpnej zmluve, ktorá bola vykonaná ako dôkaz. O podvodnom konaní obvineného svedčí aj skutočnosť, že obdržanú sumu 24 000 eur za predmet kúpy obvinený z účtu firmy vybral a použil na neznámy účel. V čase vypovedania plnej moci na účte spoločnosti neboli takmer žiadne finančné prostriedky. Skutočnosť, že spoločnosť nadobudla pozemok pričinením obvineného nemá žiadnu relevanciu, obvinený tento pozemok získal v dražbe, kedy ho nemohol nadobudnúť ako fyzická osoba, preto ho nadobudol v mene spoločnosti. Predmetná nehnuteľnosť nikdy nemala slúžiť na vytvorenie majetkových hodnôt spoločnosti. K druhému skutku prokurátor uviedol, že aj napriek tomu, že obvinený nebol ako konateľ vedený v obchodnom registri z vykonaného dokazovania vyplynulo, že riadil spoločnosť. Túto činnosť vykonával prostredníctvom generálnej plnej moci, pričom konateľ E. F. v inkriminovanom čase do riadenia spoločnosti neparticipoval, čo bolo taktiež vykonaným dokazovaním preukázané. Čo sa námietky účtovníctva týkalo, je potrebné poukázať na to, že ním obvinený disponoval, čo uviedla aj účtovníčka. K namietanému znaleckému posudku prokurátor uviedol, že znalkyňa za inkriminované obdobie disponovala dostatočným množstvom účtovných materiálov na prijatie záverov uvedených v znaleckom posudku.

Na základe horeuvedeného navrhol prokurátor, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátora sa dňa 9. decembra 2019 vyjadril obvinený prostredníctvom zvolenej obhajkyne. Úvodom opätovne ozrejmil dôvody podaného dovolania s poukazom na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Vo vyjadrení poukázal svoj nesúhlas s tvrdením prokurátora, ktorý konštatoval, že skutočnosť, že spoločnosť nadobudla pozemok zapríčinením odsúdeného, nemá žiadny

význam. Obvinený považuje predmetné nadobudnutie pozemku za zveľaďovanie majetku spoločnosti. Okrem toho uviedol, že z výpovedí konateľa p. F. alebo účtovníčky p. H. je zrejmé, že spoločnosť začala prosperovať predovšetkým vďaka činnosti dovolateľa. Tvrdenie prokurátora, v ktorom uviedol, že nadobudnutý pozemok nemal nikdy slúžiť na vytvorenie majetkových hodnôt spoločnosti obvinený vyvracia tým, že pozemok patrí spoločnosti V. s.r.o. a je začlenený do jej majetkových hodnôt. V rámci druhého skutku uvádzal, že tento bol prekvalifikovaný zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona, nakoľko nebola naplnená objektívna stránka. Záverom odkázal na svoje dovolanie, na ktorom v plnej miere zotrval.

Okrem toho navrhol, aby dovolací súd podľa § 382a rozhodol na neverejnom zasadnutí, nakoľko dôvody dovolania sú zjavne preukázané a je zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Trestného poriadku alebo alternatívne podľa § 383 Trestného poriadku, určil termín verejného zasadnutia, nakoľko sú dôvody dovolania dané a následne vyhovel dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhaju (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku) v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd následne zistil, že dovolanie obvineného E. D. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

Obvinený namietal porušenie svojich práv spadajúcich pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Existenciu predmetného dôvodu obvinený odôvodnil v podstate tým, že súdy nižších stupňov nesprávne vyhodnotili dôkaznú situáciu a vyvodili z nej nesprávne skutkové a právne závery.

Úvodom je nutné k predmetnej problematike ozrejiť, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, tzn. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd až v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to, nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Argumentácia obvineného k prvému zo skutkov, ktorého sa dopustil, spočívala najmä v tom, že podľa jeho názoru sa žiadneho trestného činu nedopustil a predmetné konanie nemožno podradiť pod skutkovú podstatu žiadneho z trestných činov. Práve v tejto časti dovolania videl obvinený nesprávne právne posúdenie spojené s nesprávnym použitím hmotnoprávneho ustanovenia. Poukazujúc pritom na normy trestného práva ako ultima ratio, teda daná problematika by sa podľa neho mala riešiť v civilnom procese. Takúto argumentáciu je možné považovať za neakceptovateľnú. V prípade stotožnenia sa s pohľadom obvineného, by mohla nastať situácia, v ktorej by trestné činy kladúce sa obvinenému za vinu stratili svoje opodstatnenie, nakoľko by sa obchádzali využívaním civilného procesu. Téza, že trestné právo je ultima ratio a postihuje iba najzávažnejšie protispoločenské činy je bezpochyby pravdivá. V nadväznosti na ňu sa javí ako potrené uviesť skutočnosť, že v prípade, ak by súd odkázal obvineného na

civilný proces zmaril by v tomto prípade účel trestného práva. Nakoľko bol v predmetnom prípade založený tak hmotnoprávny, ako aj procesnoprávny vzťah medzi obvineným ako páchatelom trestného činu a štátom v podobe orgánov činných v trestnom konaní, ako orgánov dozeraajúcich na dodržiavanie zákonnosti, nie je možné postupovať podľa civilného procesu, ktorého účel a úlohy sú v spoločnosti absolútne odlišné. V prípade akceptácie tvrdení obvineného by de facto došlo k dekriminalizácii konania, ktoré Trestný zákon považuje za trestné. V rámci druhého skutku, obvinený analyzoval dôkaznú situáciu, kde hodnotil skutkové zistenia súdov a vyvodzoval z nich svoje vlastné skutkové a právne závery. Preto je z tohto miesta potrebné poukázať na to, že najvyšší súd nie je oprávnený skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Ak by sa tak stalo, prekročil by svoju právomoc a rozhodoval by v rozpore so zákonom. Ohľadom skutkových a právnych záverov najvyšší súd odkazuje na odôvodnenia súdov nižších stupňov, s ktorými sa stotožňuje, ktoré považuje za presvedčivé, správne a ústavne udržateľné. Taktiež je možné súhlasiť s argumentáciou prokurátora obsiahnutou vo vyjadrení k dovolaniu, nakoľko išlo stručný, ale zároveň komplexný náhľad na danú problematiku. S vyjadrením prokurátora sa však nestotožnil obvinený, ktorý vo svojom podaní dodatočne reagoval na vyjadrenie prokurátora. V predmetnom podaní dovolateľ opätovne prezentoval východiskové tvrdenia svojho dovolania, na ktoré v závere odkázal. Vzhľadom na horeuvedené sa javí ako vhodné stručne doplniť, že civilný proces z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti nerieši a ani nemôže riešiť podvodné konania opísané v príslušných skutkových vetách. V prípade výskytu takýchto konaní nastupuje ich sankcionovanie prostriedkami trestného práva, práve preto, aby sa spoločensky škodlivému, nečestnému a špekulatívnemu konaniu nielen predchádzalo už samotnou existenciou trestného činu podvodu a trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, ale aj preto, aby takéto praktiky boli spravodlivo postihnuté prostriedkami trestného práva. Preto nie je možné v predmetnom prípade postupovať podľa civilného procesu.

So zreteľom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.